

Velikonočno voščilo voj. vikarja 2015

Prijatelji!

Letos se spominjamo 100. obletnice vstopa Italije v 1. svetovno vojno in s tem začetka »Velike vojne« na naših tleh; obhajamo pa tudi 70 let od konca 2. svetovne vojne. Naj mi bo dovoljeno o obeh dogodkih razmišljati v luči velikonočnega sporočila.

Ljudje smo sposobni vse prevrniti na glavo. Svoboda nam daje to veliko možnost. Iz prostora, kjer bi se bili morali igrati otroci in se v senci pogovarjati starci, smo naredili pokopališča, je dejal papež Francišek blizu Doberdoba. Smo pa tudi sposobni iz krajev, kjer so zakopane kosti prednikov, narediti otroški vrtec, šolo, tovarno ali pa odlagališče odpadkov.

Sposobni smo namreč živeti v utopiji – resničnosti sedanjosti ali preteklosti, in tako preživeti življenje v nikoli doživeti polnosti; življenje nam spolzi kakor mivka s stiskajoče pesti.

Ljudje smo sposobni v procesu opravičevanja svojih slabih dejanj podtikati zločine drugim. Svojo neodločenost in nepripravljenost izpostaviti se za pravico in resnico smo sposobni zaobiti z »umivanjem rok« in se tako pred samim seboj in drugimi navidez privzdigniti nad resnične probleme.

Posebne vzporednice z dogajanjem Velikega četrtka in petka niti ni težko potegniti.

Pravijo, da večkrat ponovljena laž postane »resnica«. Zagotovo pa drži tudi, da resnica osvobaja.

»Človek obrača, Bog obrne,« pravi slovenski pregovor. Človek usmrti, Bog oživi. Človek zakoplje, po Bogu »se odpečati in vstane«. Zdi se sicer, da se ljudje v vsakdanu raje držimo prakse »umivalca rok« - Pilata, nikoli pa ne moremo dejansko utišati večne resnice, da nam je z življenjem svoboda podarjena, da le resnica osvobaja in da, morda, vsaj Tisti, ki so ga pribili na križ, ni ostal v grobu ...

Sicer pa sam verjamem, da je na križu darovano Življenje vstalo. Govorim v zmožnostih dojemljivega: Resnice namreč ni mogoče vkleniti, Ljubezni ne utišati in Življenja ne usmrtiti... Če ljudje tega sicer ne verjamemo, pa vsaj slutimo ...

Veselo Veliko noč!

